

DRIVING HOME FOR CHRISTMAS

Kad ju je nakon tri sedmice dopisivanja u poruci oslovio sa *ljubavi*, Sadžida je znala šta treba da uradi. Odmah je rezervisala avionsku kartu za Sarajevo koja je ispala preskupa ali sad nije bio trenutak za cicijašenje. Nazvala je šefa i obavijestila ga da bi rado iskoristila nekoliko slobodnih dana od onih milion koje je sakupila prekovremenim radom i rijetkim odmorima. Do polaska je imala dva dana. Sasvim dovoljno da posjeti kozmetičara, frizera i da ode u raspojasan šoping u *Herrodsu*.

Najprije je obnovila veš, iz sportskih grudnjaka i gaćica uskočila je u čipkane. Ipak, birala je bež, rozu i bijelu boju. Crna i crvena izgledale bi kao da se previše trudi. Imala je četrdeset i tri godine i tijelo na kojem se to ni po čemu nije vidjelo. Čvrste i bujne grudi, uzak struk i stomak učvršćen posvećenim preznojavanjem četiri puta sedmično. Na kosi su joj žene oduvijek zavidjele, sad je trebalo još samo malo osvježiti boju. Za put je spakovala svoje omiljene haljine od mekih tkanina koje oslikavaju svaku nesavršenost na tijelima žena koje se trude manje nego Sadžida. Kupila je još dva nova džempera, majicu u kojoj je izgledala ležerno a opet privlačno, i za kraj preskupe duboke smeđe čizme od najfinije kože. Onda su došli na red pokloni za njega. Počela je skromno, nije željela ništa što bi ga obavezivalo, ali nije mogla da odoli. Toliki Božići, Nove godine, Bajrami, Valentinova, a ona nije imala muškarca za kojeg bi kupovala. Baš ni jednog. Ponekad papuče za kućepazitelja, šolja sa šašavim natpisom za kolegu iz kancelarije (ništa previše lično da mu ne bi davala lažnu nadu), tu i tamo pokoja knjiga ili džemper za muževe i momke svojih prijateljica na čije rođendane bi bila prinuđena da dođe. Sad je kupovala za svog muškarca ili barem za nekog koji bi po svemu sudeći mogao da postane njen.

Za Harisa je izabrala bezvremeni sivi šal od kašmira i svilene bokserice koje je ipak zamijenila za pamučne, sjetivši se kamo putuje i šta tamo muškarci misle o prefinjenim materijalima na sebi. Kupila mu je i parfem koji je reklamirao njen omiljeni glumac, zatim kecelju i nekoliko dizajnerskih sitnica za kuhinju, oduševljena time što joj je spomenuo da voli kuhanje. Kupila je i nekoliko kutija najfinijih začina u nadi da se službenicima na aerodromu to neće učiniti sumnjivim. Dodala je i tri kesice skupocjenih čajeva bez kojih joj je postalo teško zamisliti život čak i na samo nekoliko dana. U njenoj prevelikoj torbi na kraju su se našle i dvije muške košulje *Paul Smith*, par kožnih rukavica i luksuzni kalendar za iduću godinu ilustrovan fotografijama Londona. Prije nego što je zapakovala kalendar malenim crvenim srcima označila je njegov i svoj rođendan, a zatim i kasni novembarski dan na koji će se napuniti godina od njihovog prvog kontakta.

Pred izlazak iz stana se još jednom ogledala. Bila je prilično zadovoljna. U ovoj uglađenoj brineti teško bi iko mogao prepoznati nesigurni bratunački djevojčurak koji je osamdesetih godina krenuo u Sarajevo na fakultet, noseći preko ramena plavu torbu od skaja na kojoj je pisalo *Sport*. Danas je putovala u Sarajevo sasvim drugim povodom i mnogo sigurnija u sebe.

Na aerodromu je slušala radio preko mobilnog telefona, slušalice su joj trebale da se zaštiti od onih strašnih obavještenja i sterilnih glasova koji su dopirali iz zvučnika. Mrzila je ristanke, putovanja, odlaske u neizvjesno. A opet, ovaj put je jedva čekala polazak. Javila je Harisu da dolazi, on je na početku zvučao malo zbunjeno, ali se zatim ozario, rekao je da o hotelu nema ni govora i da će biti njegova gošća. Obećao je da će je sačekati na aerodromu i dok je gledala veliki digitalni sat na Heathrowu mislila je na to kako je od susreta s njim dijeli još svega nekoliko sati. Odjednom je začula prve taktove pjesme koja bi uvijek u njoj izazvala neku neobičnu sjetu. Chris Rea pjevao je *Driving Home For Christmas* i sama je sebi bila smiješna kad su joj se od ganuća navlažile oči. Bliži se Božić,

sezona je kad ovu pjesmu vrte beskonačno, i Sadžida iz nekog nepoznatog razloga postane nostalgичna kad je čuje. U njenom životu nema ništa što bi bilo slično ovoj pjesmi. Nikakva vožnja kući za vrijeme velikog praznika na koji se svih ovih godina nikada nije do kraja navikla. Ona čak i ne vozi auto, podzemnom se u Londonu svuda najbrže stigne. Njen dom je selu pored Bratunca gdje danas živi samo njena majka. Iz nekog razloga starica je nakon rata navaljivala da se tamo vrati, iako je Sadžida nije mogla razumjeti. Od njihove bivše kuće i bivšeg života tamo nije ostalo ništa. Nije bilo čak ni očevog i bratovog groba koji bi mogla obilaziti. Vehnula je sama u toj sablasnoj kući i Sadžida ju je posjećivala jednom godišnje, ponekad jednom u dvije godine. Ovaj put joj nije ni javila da dolazi, neće uspjeti da ode do nje, a i nije joj se dalo previše objašnjavati. Ako stvari sa Harisom dobro krenu, tih će dolazaka u Bosnu sad svakako biti više i onda će otići i kod majke. Sadžida je zamišljala kako bi ipak bilo lijepo otići tamo sa Harisom, upoznati ga sa majkom... Možda bi ljeta nekad mogli provoditi kod nje. Majci bi sigurno bilo drago da opet imaju muško u kući. Prestala bi onda i sa onim tihim dugim nabranjima koja su Sadžidi bila posebno naporna i u kojima je uvijek iznova objašnjavala kako bi njena *šćer* trebala naći nekog *našeg*, skrasiti se, živjeti svoj život.

***

Carinik je nije ni pogledao, upravo je izvodio neki skeč za kolege koje su gledale u njega i smijale se, a Sadžida je sa svojom džinovskom torbom samo prošla. Pred njom su se otvorila pomična vrata i ukazala se gomila ljudi koji su dočekivali nekog svog. Harisa nije odmah ugledala ali je nekako osjećala da je tu. Po njihovim razgovorima, po njegovom tonu, po svemu što joj je govorio, činio se kao pouzdan momak. To je bio jedan od razloga zašto je uopšte i krenula na ovaj put. Nadala se da je takav i kad je prije nekog vremena odlučila da potraži njegov kontakt. Bio je četiri godine stariji od nje i još uvijek ga se sjećala iz Bratunca. Vitak i mišićav, sportaš, kasnije student mašinstva, Haris je bio momak kojeg su svi poznavali i kojeg su majke, pa čak i očevi bratunačkih ljepotica pozdravljali uvijek sa posebnom naklonošću. Ona ga se dobro sjećala, ali prije rata su se poznavali samo površno. Prije mjesec dana, razmišljajući o rodnom gradu, pomislila je i na Harisa, od majke je nekad čula da je preživio rat i odlučila je da ga potraži preko *Facebooka*. Pretvarao se da je se sjeća, ali nisu uspijevali da otkriju ni jednu zajedničku uspomenu. Ona je bila uvjerena da ju je sa nekim zamijenio, ali to nakon nekog vremena nije bilo ni važno. Pisali su jedno drugom o svojoj sadašnjosti i tu je bilo bezbroj tema koje su ih zanimale. Usamljenost. Izbjeglištvo. Život u stranom jeziku. Njegova odluka da se ipak na kraju iz Njemačke vrati u Bosnu i njena da u Londonu ostane zauvijek.

Uskoro mu je poslala svoju sliku na kojoj je posebno lijepo ispala i sa osmjehom je primjetila kako joj je brzo i sa puno entuzijazma odgovorio na tu poruku. Uslijedili su sve duži razgovori, prve razmjene nježnosti. On je još uvijek izgledao neobično mladoliko za nekog ko se bližio pedesetima. Imao je lijep glas, govorio je malo ali pametno o sasvim sofisticiranim temama. Sagovornik kakvog nije bilo jednostavno naći u okeanu ljudi u kojem se svakodnevno kretala. Sadžida je sretala mnoge muškarce, započinjala romanse, povremeno se upuštala i u kakvu nepromišljenost, ali sve veze završavale su u nekom ležernom, neobaveznom poznanstvu. Sadžida je željela vezivanje, željela je razgovor u kojem bi se neke stvari iz prošlosti podrazumijevale i u kojem ne bi svaki put trebalo iznova objašnjavati rat, izbjeglištvo, tragičnu sudbinu rodnog grada. Haris je zvučao vrlo zainteresovano za nju i neobično pomno ju je slušao. On je slušao, a Sadžida je izlivala dušu u mali kompjuterski mikrofonski dok je pričala sa njim, govorila je opširno i bez ikakvog susprezanja. Vodili su razgovore za kakvima je ona čeznula već godinama. Sad je na sarajevskom aerodromu samo čekala da se gomila ispred nje razide, da ga ugleda i da uživo nastave tamo gdje su stali.

Bio je pomalo blijed ali se osmjehivao dok joj je mahao stojeći iza svih. Našla se pred njim i situacija je bila prilično čudna. Sve vrijeme je mislila kako će ga poljubiti, nije naravno mislila da će mu se baš objesiti oko vrata, ali sad je tu odjednom bila strašna gužva, bezbroj ljudi koji se guraju i ljube, i ona mu je nespretno pružila ruku. Zagrlio ju je smijući se njenom velikom koferu i rekao kako ga raduje što će to očito biti jedan vrlo dugi boravak. Krenuli su prema njegovom autu idući jedno pored drugoga i odjednom nije znala o čemu bi razgovarala sa čovjekom kojem je proteklih dana pričala o najvećim intimnostima iz svog života. Pričala je o hrani u avionu i u to su stigli do malenog i prilično prljavog automobila. Uпитno ga je pogledala kad je shvatila da je nazad dječija sjedalica. Odjednom se sjetila da ga ni u jednom trenutku nije pitala ima li nekoga. Po njegovom tonu je podrazumijevala da je slobodan, a on je sad samo kratko objasnio da je to auto njegove sestre. Smjestio je nazad njen prtljag i uz male poteškoće pri otvaranju suvozačkih vrata ušli su u auto. U tišini su se dovezli do njegove zgrade.

***

Četiri dana su uglavnom proveli u stanu. Izgledalo je kao da ga život u gradu pretjerano ne zanima. Njoj je tako i odgovaralo, nije željela sresti nekoga od rodbine ili poznanika iz Sarajeva pa objašnjavati otkud ona iznenada u domovini. Stan je bio mali, sa čudnim starinskim namještajem, sve je bilo raspar i odisalo sjetnim mirisima. Sadžidi je izgledao kao jedan od iznajmljenih stanova u kojima se niko ne zadržava dovoljno dugo da bi u njemu ostavio ikakav trag svoje osobnosti. Bilo je to sasvim drugačije od njenog stančića u Croydonu u kojem je svaka sitnica odisala njome.

Davala je Harisu je poklone i on ih je primao prilično hladno, tek toliko se interesujući za njih koliko je trebalo da ne bude nepristojan. Nije nosio kožu pa je najbolje da ona rukavice uzme nazad. Jedna košulja je malo preširoka u ramenima. Ostalo je lijepo. Skuhao joj je večeru.

Osvrnula se po stanu i ugledala samo jedan krevet i to prilično mali. To joj se dopalo, kao i osjećaj da se ipak potrudio zbog njenog dolaska. Prije nego što im je nasuo vino, vidjela je kako raspakuje i vadi sasvim nove čaše. Malo je pokvarila trenutak time što je rekla da nikad ne pije alkohol, ali o tome ranije nisu stigli razgovarati.

Željela je da vodi ljubav s njim i žurila je sa večerom. Razgovor je zapinjao i mislila je da će im tjelesno zbližavanje oboma olakšati stvari. Sjedila je pored praznog tanjira čekajući neobično dugo da on učini prvi korak. Kad joj se učinilo da se neće desiti ništa, poljubio ju je. Usne su mu bile tanke i pomalo hladne, ali je Sadžida tako dugo bila usamljena da je njegov poljubac dočekala sa glađu koja ga je pomalo iznenadila. Ustala je i povelala ga prema krevetu.

Topla i željna dodira razodjenula se u trenutku. Svaki njegov stisak izazivao je u njoj talase zadovoljstva, bilo joj je tek jednim djelićem svijesti pomalo neprijatno zbog toga što se bez zazora podatno izvijala i glasno ječala na svaki njegov dodir dok je njemu očito išlo malo teže. Djelovao je odsutno čak i dok je jezikom draškao njene bradavice. Zadovoljio ju je rukom, a ona je toliko u tom trenutku priželjkivala orgazam da se odlučila na malo sebičnosti. Njemu će se posvetiti sutra, mislila je dok se gnijezdila pod njegovim pazuhom i tonula u san.

Sutradan ju je probudio miris hrane iz kuhinje. Obukla se i ustala, a on je za štednjakom stajao go i spremao joj doručak. *Šta misliš da mi ga popušiš?* rekao je kad ju je ugledao još uvijek toplu i nerasanjenu. Izgledao joj je čudno, mršav, blijed, sa kičastom vjerskom tetovažom koja je odskakala i

od njega i od njegove bijele kože. Kad je vidio izraz njenog lica shvatio je da rečenica nije zvučala ni zavodnički ni duhovito. *Šalim se, šalim se, šalim se*, ponavljao je pokušavajući da umanjí nelagodu koja je ispunila mali stan.

Kasnije su vodili ljubav, ona je opet uz glasan orgazam bila gotova za nekoliko minuta. Trudila se i dalje radi njega, ali to joj je na trenutke ličilo na mučenje. Kada je konačno svršio po njenim grudima, odahnula je. Do njenog odlaska više nisu pokušavali. Ona je sutradan dobila menstruaciju, pa je to za oboje bio lažni izgovor da se više ne bi morali truditi.

I razgovori su bili mnogo življi dok je ona bila u Londonu. Sad je uglavnom šutio ili je slušao nju. Ona je izbjegavajući nelagodu pričala više nego što joj je u prirodi. Pričala je o svim onim jednoličnim praznim stvarima iz svog londonskog života i sad joj je odjednom taj život zvučao zanimljiviji nego ranije.

U ormariću u kupatilu je vidjela njegove tablete. Nije se iznenadila. Nije mu ništa spomenula.

Četvrtog dana su izašli. Grad je bio okićen i sjajan, prava kulisa za kakvu holivudsku romantičnu komediju. Sadžida je nosila foto-aparat i slikala ih zagrljene iz svoje ruke. Kada je mnogo dana kasnije ponovo pogledala te slike, iznenadilo ju je sa koliko žara se na njima osmjehivala. Prizori su ostali na slikama zabilježeni sasvim drugačije nego u njenom sjećanju.

Uzela ga za ruku. Prihvatio je pomalo nevoljko. Snijeg je u jednom trenutku počeo da pada. Gradskim ulicama je vladala gužva, išlo se u prazničnu kupovinu.

***

Sutradan pred polazak Sadžida se sjetila da mu nije dala kalendar obilježen srcima. Odlučila je da ga ipak zadrži za sebe. Dok je Haris bio u kupatilu ona je po davnoj navici odbrojavala kad joj počinju plodni dani. Shvatila je da padaju taman nekad u prvoj sedmici nove godine. Tad su praznici, dakle ovaj mjesec ništa. Mogla bi pokušati u februaru. Da, zapravo je bila prilično sigurna da bi vrijedilo pokušati. Sitnom zvjezdicom je sebi napravila podsjetnik. Nazvati banku, raspitati se za proceduru, proći kroz registar donatora.

Kad je Haris izašao iz kupatila, poljubila je njegove tanke hladne usne sa novim žarom i olakšanjem. Pogledala je na sat u njegovog kuhinji. Za svega nekoliko sati Sadžida će biti u svom londonskom domu. Skoro da je u sebi počela da pjevuši. *Driving Home For Christmas*.